

Sbírka zákonů

Československá socialistická republika

ČESKÁ
SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

SLOVENSKÁ
SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

Částka 2

Vydána dne 25. února 1970

Cena 1

OBSAH:

7. Vyhláška ministerstva vnitra Slovenské socialistické republiky o doplnění vyhlášky č. 61/1961 Sb., o blokovém řízení
8. Vyhláška ministerstva financí Slovenské socialistické republiky, kterou se provádí zákon č. 178/1969 Sb., o podnikových daních a příspěvku na sociální zabezpečení
9. Vyhláška rady Okresního národního výboru v Galantě, kterou se určuje obvodní úřad místních národních výborů v okrese stavebním úřadem
10. Vyhláška rady Okresního národního výboru Bratislava-venkov, kterou se určuje místní národní výbor stavebním úřadem
11. Vyhláška ministerstva školství Slovenské socialistické republiky, kterou se mění a doplňuje vyhláška ministerstva školství a kultury č. 111/1965 Sb., o závěrečných učňovských zkouškách, ve znění vyhlášky č. 11/1968 Sb.
12. Vyhláška Úřadu pro normalizaci a měření, kterou se mění a doplňuje vyhláška č. 33/1968 Sb., o ověřování zbraní a schvalování střeliva pro civilní potřebu
13. Vyhláška ministerstva spravedlnosti Slovenské socialistické republiky o náhradách příslušejících soudcům z lidu
14. Vyhláška ministra spravedlnosti České socialistické republiky o náhradách příslušejících soudcům z lidu

7

vyhláška

ministerstva vnitra Slovenské socialistické republiky

ze dne 30. ledna 1970

o doplnění vyhlášky č. 61/1961 Sb., o blokovém řízení

Ministerstvo vnitra Slovenské socialistické republiky stanoví v dohodě se zúčastněnými ústředními úřady podle § 29 odst. 1 zák. č. 60/1961 Sb., o úkolech národních výborů při zajišťování socialistického pořádku:

§ 1 odst. 1 se doplňuje dalším ustanovením, které se označuje písmenem o) a zní:

„o) orgány Sboru národní bezpečnosti při výkonu pasové a vízové agendy a při výkonu služby na hraničních přechodech.“

Čl. 1

Vyhláška č. 61/1961 Sb. se doplňuje takto:

Čl. 2

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Ministr:

genmjr. Poplach v. r.

8

VYHLÁŠKA

ministerstva financí Slovenské socialistické republiky

ze dne 3. února 1970,

kte­rou se provádí zákon č. 178/1969 Sb., o podnikových daních
a příspěvku na sociální zabezpečení

Ministerstvo financí Slovenské socialistické republiky stanoví podle § 40 zákona č. 178/1969 Sb., o podnikových daních a příspěvku na sociální zabezpečení (dále jen „zákon“):

Článek 1

Poplatníci

K § 2 zákona

(¹) Organizace uvedené v § 2 odst. 1 zákona jsou poplatníky daně ze zisku a daně z jmění — pokud zákon neustanovuje jinak — bez ohledu na jejich organizační začlenění a bez ohledu na to, které ústřední orgány nebo národní výbory je řídí.

(²) Za průmyslovou nebo stavební činnost ve smyslu zákona se považuje též činnost organizací geologického průzkumu; za průmyslovou nebo stavební činnost se však nepovažuje činnost podniků podléhajících generálnímu ředitelství Vodní toky, vodohospodářských organizací řízených národními výbory, dále činnost podniků Krajská vodohospodářská správa Banská Bystrica, Východoslovenské vodovody a kanalizace Košice, Ústředí uměleckých řemesel a Divadelní služba.

(³) Pro posouzení, zda objem výkonů průmyslové nebo stavební činnosti, popřípadě souhrn objemů těchto činností přesahuje polovinu celkových výkonů, je rozhodný poměr tržeb z průmyslové a stavební činnosti k celkovým tržbám z výrobních činností*) dosažených v předchozím kalendářním roce; u poplatníků, kteří vznikli v průběhu zdaňovacího období, je rozhodný poměr těchto tržeb v plánu organizace.

(⁴) Oborová (generální) ředitelství, která jsou poplatníky daně ze zisku a daně z jmění, platí daň ze zisku a daň z jmění, jen pokud jde o zisk z jejich vlastní činnosti a z vlastního majetku. Pro posouzení toho, zda zákonu podléhají oborová (generální) ředitelství, je rozhodný počet podřízených

organizací podléhajících těmto daním k začátku zdaňovacího období.

(⁵) Organizacemi zahraničního obchodu se rozumějí:

- a) organizace (podniky) zřízené podle předpisů o státní organizaci zahraničního obchodu;**)
- b) ostatní organizace (podniky), které provádějí zahraniční obchod jako hlavní činnost.

Článek 2

Přípočitatelné položky

K § 5 zákona

(¹) Příspěvky podle písmena a) č. 1 zákona, k jejichž úhradě není poplatník podle právních předpisů povinen, jsou např. příspěvky na dobrovolné pojištění pracujících u Státní pojišťovny, příspěvky dobrovolným zájmovým nebo účelovým sdružením, nikoliv však např. příspěvky oborovým ředitelstvím k úhradě nákladů jejich činnosti.

(²) Tvorba nebo zvýšení stavu rezerv je přípočitatelnou položkou tehdy, jestliže je účtována na vrub nákladů poplatníka v rozporu s právními předpisy. Jednotlivé druhy rezerv, které právní předpisy dovolují tvořit, jsou určeny v směrnících k jednotné účtové osnově v národním hospodářství.

(³) Přerozdělení prostředků***) se provádí ze zisku po zdanění. U příjemců se přijaté částky z přerozdělení prostředků nezdaňují. Výjimku tvoří jen částky přijaté (§ 5 písm. c) zákona) nebo poskytnuté (§ 6 odst. 2 písm. e) zákona) z přerozdělení prostředků v uhelném průmyslu.

Článek 3

Odpočitatelné položky

K § 6 zákona

(¹) U podnikové bytové výstavby prováděné dodavatelským způsobem může si poplatník odečíst

*) Účet 400 — Tržby z výrobních činností

**) Zákon č. 119/1948 Sb., o státní organizaci zahraničního obchodu a mezinárodního zasilatelství

***) § 39 a § 71 vládního nařízení č. 100/1966 Sb., o plánovitém řízení národního hospodářství, ve znění vládních nařízení č. 83/1967 Sb., č. 16/1968 Sb., č. 148/1968 Sb. a nařízení vlády ČSSR č. 109/1969 Sb.

v každém roce po dobu trvání výstavby jako příspěvek na podnikovou bytovou výstavbu [podle § 6 odst. 2 písm. d) zákona] 50 % částek, které zaplatí dodavateli jako splátky (včetně splátkami vypořádaných záloh) nebo jako doplatek na fakturu.*) U podnikové bytové výstavby prováděné ve vlastní režii může si odečíst v každém roce po dobu trvání výstavby 50 % skutečně vynaložených nákladů na podnikovou bytovou výstavbu. Celkový úhrn odečítaných částek nesmí v obou případech převýšit 50 % rozpočtové ceny. U podnikové bytové výstavby započaté před 1. lednem 1970 se nehledí k nákladům vynaloženým do té doby.

(2) Pokud v rámci podnikové bytové výstavby jsou budovány i obchodní prostory, kanceláře, provozovny apod., vyloučí se náklady na pořízení těchto prostor z rozpočtové ceny.

(3) Odečítat lze jenom částky zaplacené na podnikovou bytovou výstavbu z vlastních zdrojů a z úvěru čerpaného po 1. lednu 1970, nikoliv však částky z dotací, které byly poplatníku na podnikovou bytovou výstavbu poskytnuty. Splátky úvěru na podnikovou bytovou výstavbu nejsou odpočítatelnou položkou.

(4) Sdruží-li se několik podniků k společnému provedení bytové výstavby tak, že jeden z nich je investorem, mohou si jednotliví účastníci odečíst příspěvek na podnikovou bytovou výstavbu za podmínek avšak uvedených, a to poměrnou částkou podle výše účasti.

Článek 4

Základ daně

K § 9 zákona

(1) Zálohy a splátky, které poskytli investoři dodavatelům podle § 9 a 10 vyhlášky č. 22/1967 Sb., nesnižují základ daně z jmění.

(2) Za akciový kapitál u tuzemských akciových společností, který je součástí jmění poplatníka podle § 9 odst. 1 zákona, se považuje pouze splacený akciový kapitál.

(3) Zůstatkovou cenu základních prostředků, která se z jmění poplatníka odečítá, lze odečíst jen ve výši kryté fondem základních prostředků a investic, nikoliv úvěry nebo jinými zdroji.

Článek 5

K § 10 zákona

Průměrný stav jmění poplatníka se vypočítá ze stavu jmění k 1. lednu a k 31. prosinci zdaňovacího období.

*) Vyhláška č. 22/1967 Sb., o fakturování a placení dodávek pro investiční výstavbu a dodávek geologických prací.

Článek 6

Sazba daně

K § 15 zákona

(1) Objem mzdových prostředků a průměrný počet pracovníků předchozího roku se stanoví za účelem metodické srovnatelnosti podle účetních a statistických předpisů platných pro běžný rok.

(2) Do objemu mezd jako základu daně z objemu mezd a příspěvku na sociální zabezpečení patří všechny v běžném roce zúčtované mzdy včetně ostatních osobních výdajů a vyplacených podílů na hospodářském výsledku, které se ve smyslu § 3 vyhlášky ministerstva práce a sociálních věcí Československé socialistické republiky č. 174/1969 Sb., o usměrňování mzdového vývoje a o zásadách odměňování práce, zahrnují do mzdových prostředků.

Článek 7

Správa daní

K § 19 zákona

Správu podnikových daní a příspěvku na sociální zabezpečení u poplatníků zdaňovaných podle tohoto zákona vykonává v prvním stupni příslušný okresní národní výbor, Národní výbor hlavního města Slovenska Bratislavy a městský národní výbor s pravomocí okresu (dále jen „národní výbor“), v druhém stupni ministerstvo financí Slovenské socialistické republiky.

Článek 8

Přiznání k daním

K § 21 zákona

(1) Lhůtu k podání přiznání k podnikovým daním může národní výbor prodloužit z důležitých důvodů. Prodloužení této lhůty má za následek i prodloužení lhůty pro doplatek rozdílu mezi zaplacenými zálohami a výší daní vypočtenou v přiznání (§ 25 odst. 4 zákona).

(2) Poplatník je povinen podat přiznání k podnikovým daním i za rok, ve kterém vykázal ztrátu.

Článek 9

Placení daní

K § 25 zákona

(1) Podkladem pro výpočet měsíčních záloh na daň ze zisku, dokud nedojde k jejímu prvému vyměření, a na daň z objemu mezd je finanční plán organizace.

(2) Dojde-li během roku ke změnám finančního plánu, které mají vliv na výši vypočtených záloh, je poplatník povinen předložit národnímu výboru do 8 dnů nový propočet záloh a dále platit měsíční zálohy podle nového výpočtu. Výše měsíčních záloh do té doby splatných se nemění.

(3) Při výpočtu daně ze zisku po uplynutí čtvrtletí se přihlíží k připočitatelným a odpočitatelným položkám podle § 5 a § 6 zákona.

(4) U poplatníků se sezónní výrobou stanoví národní výbor na žádost poplatníka měsíční zálohy na daně zpravidla ve výši jedné třetiny čtvrtletní povinnosti vyplývající z rozdělení celoroční daňové povinnosti na jednotlivá čtvrtletí, na základě sezónních výkyvů v tvorbě zisku za předchozí rok. Měsíční zálohy lze též stanovit podle rozpisu, který provede organizace v rámci své čtvrtletní povinnosti na jednotlivé měsíce.

(5) Každá daň se platí na zvláštní účet národního výboru u Státní banky československé a u národního výboru se účtuje na samostatném účtu.

Článek 10

K § 26 zákona

(1) Za včas nezaplacenou daň nebo zálohu se považuje rozdíl, o který poplatník zaplatil méně než měl zaplatit.

(2) Penále vypočte národní výbor po uplynutí každého čtvrtletí a oznámí to poplatníku výměrem.

(3) Penále je příslušenstvím dlužné částky daně nebo dlužné částky příspěvku na sociální zabezpečení.

Článek 11

K § 31 zákona

Příspěvek se odvádí na zvláštní účet národního výboru u Státní banky československé.

Článek 12

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Ministr:

Gajdošík v. r.

9

VYHLÁŠKA

rady Okresního národního výboru v Galantě

ze dne 3. února 1970,

kterou se určuje obvodní úřad místních národních výborů v okrese stavebním úřadem

§ 1

Rada Okresního národního výboru v Galantě určuje podle § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 87/1958 Sb., o stavebním řádu, ve spojení s čl. 6 zákona Slovenské národní rady č. 72/1969 Sb., o některých opatřeních v organizaci a působnosti národních výborů v Slovenské socialistické republice, stavebním úřadem:

1. Obvodní úřad místních národních výborů se sídlem v Sládkovičově s územní působností pro obec Sládkovičovo, Malá Mača, Hoste a Abrahám;
2. Obvodní úřad místních národních výborů se sídlem ve Vlčanech s územní působností pro obce Vlčany a Neded.

§ 2

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Tajemník:

Horváth v. r.

Předseda:

Božo v. r.

10

VYHLÁŠKA

rady Okresního národního výboru Bratislava-venkov

ze dne 5. února 1970,

kterou se určuje místní národní výbor stavebním úřadem

§ 1

Rada Okresního národního výboru Bratislava-venkov určuje podle § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 87/1958 Sb., o stavebním řádu, ve spojení s čl. 6 zákona Slovenské národní rady č. 72/1969 Sb., o některých opatřeních v organizaci a působnosti národních výborů v Slovenské socialistické republice, stavebním úřadem

Místní národní výbor se sídlem v Stupavě.

§ 2

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Tajemník:

Ing. Kacvinský v. r.

Předseda:

Ing. Vaníček v. r.

11

VYHLÁŠKA

ministerstva školství Slovenské socialistické republiky

ze dne 6. února 1970,

kteřou se mění a doplňuje vyhláška ministerstva školství a kultury č. 111/1965 Sb.,
o závěrečných učňovských zkouškách, ve znění vyhlášky č. 11/1968 Sb.*)

Ministerstvo školství Slovenské socialistické republiky stanoví v dohodě s ministerstvem práce a sociálních věcí Slovenské socialistické republiky, Slovenskou radou odborových svazů a s ostatními zúčastněnými orgány podle § 228 odst. 4 zákoníku práce č. 65/1965 Sb.:

Čl. I

Vyhláška ministerstva školství a kultury č. 111/1965 Sb. ve znění vyhlášky č. 11/1968 Sb. se mění a doplňuje takto:

1. Ustanovení § 2 zní:

„(1) Závěrečnou učňovskou zkoušku mohou vykonat učni, kteří prospěli z odborného výcviku a z povinných vyučovacích předmětů předepsaných učebním plánem posledního ročníku příslušného učebního oboru.

(2) Závěrečnou učňovskou zkoušku mohou výjimečně vykonat též pracovníci nebo členové družstva (dále jen „pracovníci“),

a) kteří získali vědomosti a dovednosti předepsané učebními plány a osnovami**) učebního oboru, z něhož hodlají vykonat závěrečnou učňovskou zkoušku (dále jen „příslušný učební obor“);

b) jestliže organizace, u které vykonávají v pracovním nebo členském poměru (dále jen „pracovní poměr“) práce odpovídající příslušnému učebnímu oboru, výjimečně v dohodě se závodním výborem odborové organizace, povolila vykonat závěrečné učňovské zkoušky a na přihlášce potvrdila, že po 18. roce svého věku k datu vykonání závěrečné učňovské zkoušky (16. června až 31 srpna) vykonávali přiměřenou praxi požadovanou v odstavci 4 po dobu předepsanou pro příslušný učební obor;

c) kteří úspěšně vykonali zkoušku ze všech odborných předmětů příslušného učebního oboru na učňovské škole nebo na odborném učilišti (dále jen „škola“).

[3] Zkoušku z odborných předmětů příslušného učebního oboru nekonají pracovníci, kteří mají střední odborné, úplné střední odborné, vyšší odborné nebo vysokoškolské vzdělání téhož nebo příbuzného oboru. Absolventky dvouletých dívčích odborných škol vykonají zkoušku z těch odborných předmětů, které nebyly součástí jejich předchozího studia nebo jichž obsah a rozsah podle učebních plánů a osnov neodpovídá odborným předmětům příslušného učebního oboru.***)

[4] Požadovanou praxí se rozumí doba praktické činnosti v pracovním poměru, odpovídající příslušnému učebnímu oboru:

a) konaná po dobu rovnající se době učebního poměru příslušného učebního oboru, prodloužená o 1 rok;

b) u pracovníků s úplným středním všeobecným vzděláním nebo úplným středním odborným vzděláním jiného směru, konaná po dosažení tohoto vzdělání po dobu odpovídající době příslušného učebního oboru pro učně z řad absolventů středních všeobecně vzdělávacích škol, prodloužená o 6 měsíců;

c) u pracovníků se středním odborným nebo úplným středním odborným vzděláním téhož nebo příbuzného oboru, konaná po dosažení tohoto vzdělání po dobu 1 roku;

d) u absolventek dvouletých dívčích odborných škol, konaná po úspěšném ukončení této školy v pracovním poměru nejméně po dobu 2 let podle specifického odborného zaměření dívčí odborné školy, popř. jednotlivých tříd, z toho alespoň 1 rok po 18. roce věku;

*) Všude tam, kde v uvedených předpisech se mluví o působnosti KNV, přešla tato působnost podle článku 2 zákona SNR č. 72/1969 Sb. na ministerstvo školství SSR

**) Věstník MŠK 1966, sešit č. 19

***) Výnos MŠ ze dne 11. 6. 1968 čj. 19 032/68-II/3 o zřizování dívčích odborných škol (Věstník MŠK 1968, sešit č. 18)

e) u pracovníků, kteří přerušili studium téhož nebo příbuzného učebního oboru na odborné, střední odborné nebo vysoké škole, se do doby požadované praxe započítává 1 rok, jestliže studium přerušili po úspěšném ukončení 2. ročníku, 2 roky po úspěšném ukončení 3. ročníku a 3 roky po úspěšném ukončení 4. a vyšších ročníků.

Do požadované praxe se nezapočítává doba praktické činnosti vykonávaná ve vedlejší pracovním poměru.

Podle odstavce 4 písmen b) a c) se posuzuje požadovaná praxe též u pracovníků s vyšším odborným nebo vysokoškolským vzděláním.

(²) Pracovníkům, kteří nedokončili přípravu pro povolání v učebním poměru, ale splňují podmínky podle odstavce 2, se do požadované praxe započítává potvrzená doba učebního poměru před 18. rokem věku. Zkoušku ve škole konají z těch odborných předmětů, ve kterých v učebním poměru neprospěli nebo které neabsolvovali.

(³) Pracovníci vyučení v příbuzném učebním oboru, kteří po 18. roce svého věku splňují praxi požadovanou pro vykonání závěrečné učňovské zkoušky z druhého učebního oboru, stanovenou organizací v rozsahu 6 až 12 měsíců, a jimž organizace v dohodě se závodním výborem odborové organizace výjimečně povolila vykonat závěrečnou učňovskou zkoušku z druhého učebního oboru, konají ve škole rozdílovou zkoušku z odborných předmětů tohoto oboru.

(⁴) Uční konají závěrečné učňovské zkoušky podle evidenčních stavů posledních ročníků odborných učilišť a učňovských škol a k těmto zkouškám se nepřihlašují.

(⁵) Jmenný seznam pracovníků, vyplněné a potvrzené tiskopisy přihlášek ke zkoušce z odborných předmětů a k závěrečné učňovské zkoušce zašlou organizace ministerstvu školství Slovenské socialistické republiky nejpozději do 31. ledna. Organizace odpovídají za správnost údajů v přihláškách uvedených, jakož i za to, že uchazeči splňují podmínky. Ministerstvo školství Slovenské socialistické republiky přezkoumá, zda uchazeči podle údajů uvedených na přihláškách splňují stanovené podmínky, potom pošle přijaté přihlášky ke zkouškám z odborných předmětů školám a přihlášky k závěrečným učňovským zkouškám zkušební komisím. Zjistí-li ministerstvo školství Slovenské socialistické republiky, že uchazeč nesplňuje stanovené podmínky, vrátí přihlášky se zdůvodněním organizaci. Školy písemně vyrozumějí uchazeče o místu, datu a hodině zkoušek z odborných předmětů, nejmeně 14 dní před zkouškou. Zkušební komise písemně vyrozumí uchazeče nejmeně 14 dní předem o místu, datu a hodině písemné, praktické a ústní závěrečné učňovské zkoušky.

(⁶) Vysvědčení o zkoušce z odborných předmětů, popřípadě vysvědčení za všechny absolvo-

vané ročníky příslušného učebního oboru nebo vysvědčení z posledního ročníku školy, popřípadě doklad o ukončeném studiu (maturitní vysvědčení, diplom) nebo o vyučení v příbuzném učebním oboru (výuční list), předkládají pracovníci zkušební komisi osobně ještě před začátkem závěrečné učňovské zkoušky.

(¹⁰) Zkoušky z odborných předmětů konají pracovníci v době od 2. května do 31. května. Závěrečné učňovské zkoušky konají učni nebo pracovníci v době od 16. června do 31. srpna. Pro absolventy středních všeobecně vzdělávacích škol v učebním poměru s 1½letou učební dobou a ve zvlášť odůvodněných případech, v nichž učeň bez vlastní viny závěrečnou učňovskou zkoušku v řádném termínu nevykoná, stanoví datum závěrečných učňovských zkoušek ministerstvo školství Slovenské socialistické republiky. Opravné zkoušky z odborných předmětů konají pracovníci v době od 1. října do 31. října. Opravné závěrečné učňovské zkoušky konají učni nebo pracovníci v plném rozsahu v době od 1. listopadu do 31. prosince."

2. Ustanovení § 3 odst. 2 zní:

„(²) Zkušební komise je čtyřčlenná. U zemědělských odborných učilišť spravovaných ministerstvem školství Slovenské socialistické republiky je členem zkušební komise též zástupce zemědělské organizace; v tomto případě bude komise pětičlenná. Předsedou je výchovný pracovník z jiného zařízení pro výchovu učňů, pověřený výkonem státního dozoru na výchovu učňů, nebo jiný osvědčený výchovný pracovník zpravidla s pětiletou odbornou pedagogickou praxí; jmenuje ho ministerstvo školství Slovenské socialistické republiky nejpozději do 31. ledna. Místopředsedou je pracovník organizace, která zabezpečuje závěrečné učňovské zkoušky. Členy zkušební komise jsou mistr odborného výcviku a učitel odborných předmětů pro příslušný učební obor. Místopředsedu a členy komise navrhuje vedoucí zařízení pro výchovu učňů a jmenuje je po projednání se závodním výborem odborové organizace a s předsedou zkušební komise vedoucí organizace, která zabezpečuje závěrečné učňovské zkoušky, do 31. ledna.“

3. Ustanovení § 3 odst. 5 písm. e) zní:

„e) podává zprávu o průběhu a výsledcích závěrečných učňovských zkoušek vedoucímu organizace, která zabezpečovala závěrečné učňovské zkoušky, a ministerstvu školství Slovenské socialistické republiky.“

4. Ustanovení § 5 odst. 2 zní:

„(²) Při závěrečném hodnocení má zkušební komise k dispozici učební smlouvu, občanský prákaz, vysvědčení za všechny ročníky učebního poměru, komplexní hodnocení učně za celou dobu učebního poměru (soustředěné hlavně za období odborného rozvoje), doklady o písemné, praktické

a ústní zkoušky, kontrolní list o závěrečné učňovské zkoušce a protokol o závěrečných učňovských zkouškách. U pracovníků má zkušební komise k dispozici pracovní posudek, jímž organizace potvrzuje, že pracovník na dosavadním pracovišti získal vědomosti a dovednosti stanovené učebními dokumenty příslušného učebního oboru, vysvědčení o zkoušce z odborných předmětů, popřípadě vysvědčení za všechny absolvované ročníky příslušného učebního oboru nebo vysvědčení z posledního ročníku školy, popř. doklad o ukoučeném studiu (maturitní vysvědčení, diplom) nebo doklad o vyučení v příslušném učebním oboru (výuční list).“

5. Ustanovení § 5 odst. 4 písm. b) zní:

„b) prospěl velmi dobře,

má-li z písemné, praktické a ústní zkoušky alespoň známku chvalitebnou, popř. z písemné nebo ústní zkoušky jednu známku výbornou a druhou alespoň dobrou a

— učeň nemá podle posledního hodnocení odborného výcviku a všech povinných všeobecně vzdělávacích předmětů a odborných předmětů*) z žádného předmětu známku horší než dobrou a průměrný prospěch má alespoň 2,5;

— pracovník nemá na vysvědčení ze zkoušky z odborných předmětů z žádného předmětu známku horší než dobrou a průměrný prospěch má alespoň 2,5;

pracovníkům uvedeným v § 2 odst. 5 a 6 se započítává též poslední hodnocení ostatních odborných předmětů daného učebního oboru.“**)

6. Ustanovení § 8 odst. 1 zní:

„(1) Věcné a osobní náklady spojené s organizací závěrečných učňovských zkoušek hradí organizace, u které se zkoušky konají. Pokud u organizace konají závěrečné učňovské zkoušky i učni nebo pracovníci jiné organizace, uhradí příslušná organizace poměrnou část nákladů. K nákladům patří i odměny za činnost zkoušejících u závěrečných učňovských zkoušek.“

7. Ustanovení § 8 odst. 2 zní:

„(2) Za opravy, rozbor a posouzení písemných prací závěrečných učňovských zkoušek patří zkoušejícím odměna 8 Kčs za jednu hodinu; norma za opravu jedné písemné práce je stanovena na 30 minut. Za zkoušení pracovníků z odborných předmětů před závěrečnými učňovskými zkouškami patří odměna 12 Kčs; norma na vyzkoušení jednoho pracovníka z jednoho předmětu je 30 minut.“

8. Ustanovení § 8 odst. 3 zní:

„(3) Za pedagogický dozor při písemných zkouškách a za odborný dozor při praktických zkouškách patří odměna 8 Kčs za jednu hodinu (ne vyučovací). Za ústní zkoušení, za posouzení výsledků praktické zkoušky a závěrečné hodnocení patří odměna 12 Kčs za jednu hodinu. Tyto odměny nepatří členům zkušební komise, pokud je jím pro překážku v práci z důvodů všeobecného zájmu poskytnuto pracovní volno s náhradou mzdy.“

Čl. II

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Náměstek ministra:

Doc. Ing. Vozár, CSc., v. r.

*) U absolventů středních všeobecně vzdělávacích škol v učebním poměru se přihlíží jen k hodnocení odborných předmětů a odborného výcviku

**) Pracovníkům, kteří zkoušku z odborných předmětů nekonají, se prospěch stanoví pouze podle výsledku závěrečné učňovské zkoušky

12

VYHLÁŠKA

Úřadu pro normalizaci a měření

ze dne 9. února 1970,

kteřou se mění a doplňuje vyhláška č. 33/1968 Sb., a ověřování zbraní a schvalování střeliva pro civilní potřebu

Úřad pro normalizaci a měření stanoví podle § 24 a 35 zákona č. 30/1968 Sb., o státním zkušebnictví, (dále jen „zákon“):

Článek I

Vyhláška Úřadu pro normalizaci a měření č. 33/1968 Sb., o ověřování zbraní a schvalování střeliva pro civilní potřebu (dále jen „vyhláška“), se mění a doplňuje takto:

1. § 3 odst. 4 písm. c) zní:

„c) opravná po provedení opravy, která mohla mít vliv na bezpečnost zbraně, popřípadě shledá-li, že na zbraní byla provedena oprava nepřipustná.“

2. Za § 3 se vkládá § 3a tohoto znění:

„§ 3a

Opravy, které mohou mít vliv na bezpečnost zbraně, a opravy nepřipustné

(¹) Opravami, které mohou mít vliv na bezpečnost zbraně, jsou:

- a) založení nových hlavních,
- b) jakákoliv úprava nábojové komory a přechodového kužele,
- c) převrtání vývrtu nebo odstranění jamek po rzi na vnějším či vnitřním povrchu hlavně nebo na vnitřním povrchu brokové hlavně,
- d) chromování vývrtu,
- e) oprava nebo úprava hlavně nebo závěru, při níž došlo k pájení natvrdo nebo ke sváření,
- f) úprava zahrdlení (nejde-li o jeho rozšíření) nebo úprava ústí hlavně pro měnitelné zahrdlení,
- g) vyrovnání deformací hlavně, pokud tuto opravu zkušebna připustila,
- h) montáž puškového dalekohledu, je-li jí zeslabena hlaveň nebo snížena bezpečnost pouzdra závěru,
- i) zvětšení otvoru pro vytahovač nebo vyhazovač u zbraní se sklopnými hlavními,

- j) zmenšení spáry mezi čelem hlavně a závěru, mohla-li tím být snížena bezpečnost zbraně,
- k) jiné opravy, které zkušebna prohlásí za závažné.

(²) Nepřipustnými opravami zbraní jsou:

- a) zhotovení vložkované nábojové komory brokové hlavně,
- b) zhotovení nesamonosných vložek nábojové komory kulové hlavně nebo nesamonosných vložek hlavních, přičemž nesamonosnými se rozumějí ty, jež nejsou schopny samy o sobě trvale snášet provozní tlak,
- c) přestavby, u nichž
 - nová ráže zbraně namáhá závěr větší zpětnou silou, přičemž není v jeho pevnosti dostatečná rezerva,
 - nová ráže zbraně namáhá hlaveň vyšším tlakem, přičemž není v její pevnosti dostatečná rezerva,
 - vývrt hlavně neodpovídá svými rozměry nové ráži zbraně.“

3. § 4 odst. 3 se doplňuje další větou:

„U zbraní se sklopnými hlavními se navíc vyrazí na hlavně údaje o průměrech vývrtů a o váze hlavních.“

4. V § 4 se za odstavec 3 vkládá nový odstavec, označený jako odst. 4, tohoto znění:

„(⁴) Nevyhoví-li při ověřování nová zbraň z dovozu, vrátí ji státní zkušebna dovozci, aniž ji jakkoli označila.“

a další odstavce se příslušně přečíslojí.

5. § 5 odstavec 1 zní:

„(¹) Zkouška zbraně spočívá v její prohlídce před zkušební střelbou, ve zkušební střelbě a v prohlídce po zkušební střelbě. Technické podmínky zkoušky jsou uvedeny v příloze II. této vyhlášky. Státní zkušebna nesmí ověřit zbraň, u které shledá závady obsažené v technických podmínkách zkoušky nebo na které byla provedena nepřipustná oprava.“

6. § 5 odstavec 2 se na konci doplňuje slovy:
„popřípadě, kde bude zkouška provedena.“

7. V § 5 se dosavadní odstavec 3 přečísluje na odstavec 4 a před tento odstavec se zařadí nový odstavec 3 tohoto znění:

„[3] Výrobce je povinen dát státní zkušebně k dispozici bezplatně své zařízení a střelnou potřebnou k provedení zkoušky, zajistit její bezpečnost a vypomoci při ní svými pracovníky, jestliže o to státní zkušebna požádá.“

8. Nadpis „Závady zbraní“ se umístí nad označení § 6.

9. V § 6 odstavci 1 se vypouští věta za středníkem.

10. Za § 6 se vkládá § 6a, který zní:

„§ 6a

[1] Zjistí-li se při zkoušce neopravitelné závady, učiní státní zkušebna zbraň před jejím vrácením přihlašovatel trvale nezpůsobilou k užívání, a to zpravidla deformací hlavně nebo závěru podle toho, která část zbraně při zkoušce nevyhověla. Má-li u zbraně s více hlavními jen některá z hlavních neopravitelnou závadu, navrhne státní zkušebna přihlašovatel odborné zaslepení vadné hlavně, které znemožní vložení náboje do hlavně. Nesouhlasí-li přihlašovatel s tímto návrhem, znepotřební státní zkušebna celý svazek hlavních.

[2] Neopravitelnými závadami jsou:

- a) hlavně a závěry prasklé a v nebezpečných místech zavařované,
- b) hlavně s místy porézními nebo necelými a hlavně celkově nebo místně zeslabené,

c) hlavně deformované (s výjimkou drobných deformací přípustných technickými podmínkami zkoušky),*)

d) kulové hlavně s příliš zvětšeným vývrtem,

e) nepřipustné opravy podle § 3a odstavce 2,

f) jiné závažné závady, u nichž v zájmu bezpečnosti zkušebna rozhodne, že nemohou být odstraněny opravou.

[3] Přihlašovatel může předem požádat státní zkušebnu o odborné zaslepení nábojových komor hlavních.

11. § 12 se doplňuje odstavcem 4 tohoto znění:

„[4] Výrobce je povinen ponechat na hlavních a závěrech měkké místo pro vyrazení značky a předepsaných údajů. Polohu a velikost tohoto místa stanoví státní zkušebna.“

12. Dosavadní znění § 13 se označuje jako jeho odstavec 2 a před tento odstavec se vkládá nový odstavec 1 tohoto znění:

„[1] Státní zkušebna provádí v organizacích, které zbraně vyrábějí, skladují, prodávají nebo opravují, kontrolu zbraní podléhajících ověřování.“

Článek II

Dosavadní příloha vyhlášky se označuje jako „Příloha I“. Tato příloha se na konci doplňuje o větu: „Ověřovací značky pro zbraně jsou vysoké 3 mm nebo 5 mm.“

Článek III

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Předseda:

Ing. Vyskoč v. r.

náměstek pověřený vedením úřadu

Příloha II

Technické podmínky zkoušky zbraní při jejich ověřování

Oddíl A

Ověřování nových zbraní z tuzemské výroby

I. Prohlídka zbraně před zkušební střelbou

Každá zbraň je při prohlídce před zkušební střelbou podrobena

a) celkové prohlídce, při které jsou odmítnuty zbraně rezivé nebo nedostatečně vyleštěné na vnějším povrchu a zbraně s poškozenou pažbou. Rovněž jsou odmítnuty zbraně, které mají:

— výrobní vady ve vývrtnu a v nábojové komoře,

*) oddíl C přílohy II této vyhlášky

- nedostatečně vyleštěný vývrt hlavně včetně nábojové komory, který nedovoluje účelnou kontrolu,
- praskliny či porézní nebo necelá a zavařovaná místa na hlavní a na závěru,
- nedostatečně dimenzovaný závěr,
- ohnutou hlavěň,
- vadnou funkci zabraňující bezpečnému provedení zkušební střelby;

b) **kontrola rozměrů vývrtu a nábojové komory** mezními kalibry, při které jsou odmítnuty hlavně, jejichž rozměry vývrtu a nábojové komory neodpovídají mezinárodním či tuzemským předpisům nebo továrním údajům vyrytým na zbraní;

c) **kontrola tloušťky stěny hlavně**, při které jsou odmítnuty hlavně s místně nebo celkově zeslabenými stěnami (které nemají státní zkušebnou předepsanou minimální tloušťku stěny hlavně), jakož i nedostatečně spojené hlavňové svazky. Excentrický vývrt se posuzuje jako zeslabení stěny hlavně. Brokové hlavně se kontrolují poklepem měděného kladívka o hmotě 50 g a tloušťkoměrem v přechodovém kuželu a před zahrdlením. Považuje-li to státní zkušebna za nutné, kontrolují se přiměřeným způsobem i tloušťky stěn hlavní ostatních zbraní;

d) **kontrola závěrové vůle** listkovými měrkami u zbraní se sklopnými hlavními a uzamykacími kalibry u ostatních zbraní. Jsou odmítnuty zbraně, jejichž spára mezi čelem hlavně a závěru je 0,1 mm a větší u zbraní se sklopnými hlavními nebo jejichž závěrová vůle je větší než 0,15 mm u ostatních zbraní. Jsou odmítnuty též zbraně, jejichž hlavně se viklají;

e) **kontrola bicího a spouštěcího ústrojí**, při které jsou odmítnuty zbraně, jejichž zápalník příliš přechlívá, je příliš krátký, má velkou vůli nebo je příliš ostrý. Rovněž jsou odmítnuty zbraně, jejichž odpor spouště je příliš nízký nebo neodpovídá předepsaným hodnotám, zbraně, které jsou náchylné k samospuštění, jejichž kohouty dostatečně nedrží v záchytech nebo jejichž pojistka (popřípadě výstražníky) nemá správnou funkci.

II. Zkušební střelba

(1) Po prohlídce před zkušební střelbou se zbraně podrobí zkušební střelbě, která se provádí na zbraních ve vnějších a vnitřních rozměrech úplně dohotovených, a to buď ve stavu ještě bílém nebo již černém; v každém případě před první střeleckou zkouškou. Státní zkušebna stanoví, zda bude ověřovat zbraň ve stavu bílém nebo černém.

(2) Zkušební náboje musí odpovídat svým provedením technickým podmínkám a smějí být použity při teplotě prachové náplně +15 °C až +25 °C, jestliže střední hodnota jejich tlaků ze série měření splňuje předepsané hodnoty.

(3) Tlaky zkušebních nábojů se měří měděnými tlakoměrnými válečky o průměru 3 mm a výšce 4,9 mm v tlakoměrných hlavních při teplotě prachové náplně +20 °C s tolerancí ±2 °C a odečítají se ze staticky získané tarážní tabulky. Tlaky zkušebních nábojů pro expanzní přístroje mohou být v případě potřeby měřeny takovým způsobem, který je pro daný přístroj nejschůdnější nebo nejvěrohodnější.

(4) Tlakoměrné hlavně musí odpovídat mezinárodním předpisům a doporučením.

(5) Jednotlivé druhy zbraní a jejich samostatné části se podrobí střelbě zkušebními náboji takto:

- a) Zbraně s hladkým vývrtem určené na brokové náboje a polotovary hlavní brokovnic (jimiž se rozumí hlavěň v bílém stavu s definitivními vnitřními a vnějšími rozměry s výjimkou háků a hákových plošin), se zkoušejí dvěma výstřely zkušebních nábojů na hlavěň, které dávají předepsané tlaky (nebo tlaky vyšší) na předepsaných místech a poté nejméně jedním výstřelem spotřebního náboje pro ověření funkce opakovací nebo samočinné zbraně.

Předepsané tlaky v kp/cm^2 (v barech) a předepsaná místa jsou:

Ráže	Délka nábojové komory	
	menší než 76 mm	
	1. tlakoměr	2. tlakoměr
16 a větší	920 (900)	510 (500)
20 a menší	1020 (1000)	510 (500)
Ráže	Délka nábojové komory	
	76 mm a delší	
	1. tlakoměr	2. tlakoměr
16 a větší	1020 (1000)	510 (500)
20 a menší	1120 (1110)	510 (500)

Poznámka:

1. tlakoměrem se rozumí měřící místo vzdálené 17 mm od dna lůžka závěru,
 2. tlakoměrem místo vzdálené 162 mm od tohoto dna.
- b) Zbraně s drážkovaným vývrtem určené na kulové náboje se zkoušejí dvěma výstřely zkušebních nábojů na nábojovou komoru a poté nejméně jedním výstřelem náboje spotřebního na nábojovou komoru pro ověření funkce opakovací nebo samočinné zbraně. Zkušební náboje vyvíjejí tlak, jehož střední hodnota je nejméně o 30 % vyšší než je střední hodnota tlaku zjištěného vypálením dostatečné skupiny nejsilnějších spotřebních nábojů.

- c) Zbraně určené na náboje Flobert se zkoušejí dvěma výstřely zkušební náboje na nábojovou komoru. Zkušební náboje s kulí jsou plněny prachem v celém objemu nábojnice a mají nejtěžší spotřební střelu; zkušební náboje s broky mají zvýšenou náplň broků.
- d) Expanzní přístroje se zkoušejí stejným způsobem jako zbraně ad b) s tím rozdílem, že se ověřuje funkce každého přístroje nejméně jedním výstřelem spotřebního náboje.
- e) Balistické zbraně se zkoušejí jako jim odpovídající druh zbraně; přitom se přihlíží k tomu, že zkušební náboje pro ověřování zbraní mohou být v balistických zbraních používány jako náboje spotřební.
- f) Výmenné hlavně se zkoušejí pomocí svého vlastního závěru způsobem, který odpovídá danému druhu zbraně.
- g) Samostatně dodávané hlavně a závěry se zkoušejí jako jim odpovídající druh zbraně. Závěry použitelné k hlavním různých ráží se zkoušejí jako brokovnice, přísluší-li k nim nejméně jedna hlaveň broková, i jako kulovnice, přísluší-li k nim nejméně jedna hlaveň kulová. Je-li závěr určen pro více různých brokových nebo kulových ráží, zkouší se nejvíce namáhavějšími zkušebními náboji. Kritériem namáhání je síla působící na závěr.
- h) Plynové zbraně, které se ve své koncepci blíží nebezpečnosti palných zbraní, se zkoušejí tlakem o 30 % vyšším než je největší tlak provozní.

(⁶) Zkušební střelby se provádějí pomocí lafet, které bezpečně chrání obsluhu a v nichž jsou zbraně upnuty tak, aby to co nejvíce odpovídalo podmínkám jejich použití. Zkušební střelba se koná u vícehlavňových zbraní postupně, tj. hlavně po hlavní.

(⁷) Dojde-li při zkušební střelbě ke snížení tlaku zkušební náboje únikem plynu, náboj se nahrazuje. Dojde-li k poruše i u náhradního náboje, může jej zkušebna nahradit znovu, podle potřeby i vícekrát.

III. Prohlídka po zkušební střelbě

Při prohlídce po zkušební střelbě jsou odmítnuty zbraně:

- a) které nebylo možno nabít a odpálit,
- b) u kterých nelze odstranit vystřelenou nábojnici vytahovacím ústrojím,
- c) jejichž hlavně mají kdekoli v jejich délce deformace nebo trhliny,
- d) u nichž došlo k poruše ve spojení hlavní, plošin a háků,

- e) u kterých se zvětšila závěrová vůle nad dovolenou mez,
- f) u nichž došlo k porušení závěru nebo jiného ústrojí zbraně,
- g) u kterých nábojnice svědčí o závadě v opracování nábojové komory nebo v úderu zápalníku (proražení zápalky, slabý úder zápalníku nebo nesprávná poloha zápalníkového důlku).

Oddíl B

Ověřování zbraní z dovozu

Zbraně dovezené z ciziny, jejichž ověřovací značky nejsou v Československé socialistické republice uznávány, se ověřují podle oddílu A této přílohy s tím rozdílem, že se u zbraní se sklopnými hlavními:

- a) měří délka hlavní s přesností na 1 mm,
- b) měří průměr vývrtu brokové hlavně s přesností na 0,1 mm,
- c) váží hlavně bez předpažbí s přesností na 1 g,
- d) zjišťuje Brinellovou zkouškou pevnost materiálu hlavně a z této zkoušky se stanoví, zda je tloušťka stěny hlavně vyhovující.

Oddíl C

Nové ověřování zbraní

Nové ověřování zbraní (§ 3 odst. 4 vyhlášky) se provádí stejně jako ověřování zbraní z dovozu (oddílu B této přílohy).

Státní zkušebna může však tolerovat:

- a) menší poškození pažby,
- b) slabou korozi vně i uvnitř zbraně,
- c) malé přestoupení rozměrů vývrtů a nábojové komory,
- d) spáru mezi čelem hlavní a čelem závěru u zbraní se sklopnými hlavními 0,1 mm a větší (nesmí však být 0,2 mm a větší),
- e) nepatrné deformace v horní třetině brokové hlavně (při ústí),
- f) menší prohnutí hlavní.

Oddíl D

Ověřování plynových zbraní z tuzemské výroby

Plynové zbraně z tuzemské výroby, na které se vztahuje povinnost ověření (§ 3 odst. 2 vyhlášky) se ověřují tak, že se zkušebna přesvědčí:

- a) u každého kusu plynové zbraně i o správnosti její základní funkce,
- b) u 3 % kusů z předložené dávky plynových zbraní o tom, že parametry těchto namátkou vybraných kusů a schváleného vzorku jsou shodné.

13

VYHLÁŠKA

ministerstva spravedlnosti Slovenské socialistické republiky

ze dne 17. února 1970

o náhradách příslušejících soudcům z lidu

Ministerstvo spravedlnosti Slovenské socialistické republiky stanoví v dohodě s ministerstvy financí, práce a sociálních věcí Slovenské socialistické republiky a Slovenskou radou odborových svazů podle § 64 odst. 2 až 4 zákona č. 36/1964 Sb., o organizaci soudů a o volbách soudců, ve znění zákona č. 156/1969 Sb.:

§ 1

[¹] Soudcům z lidu, kteří nejsou v pracovním poměru,^{*)} hradí výdělek, který jim ušel vykonáváním soudcovské funkce, stát.

[²] Jsou-li soudci z lidu zaměstnání v poměru obdobném pracovnímu poměru^{**)} podle zákoníku práce nebo podle jiného zvláštního předpisu, patří jim náhrada ve výši průměrného výdělku.^{***)}

[³] Soudcům z lidu, kteří nejsou v pracovním poměru ani v poměru obdobném pracovnímu poměru, přísluší — pokud jsou výdělečně činní — náhrada ušlého výdělku ve výši stanovené podle průměrného ročního příjmu uplynulého kalendářního roku; jinak místo náhrady ušlého výdělku přísluší náhrada výdajů, které jim vznikly vzhledem k výkonu soudcovské funkce.

§ 2

[¹] Výši ušlého výdělku je nutno prokázat dokladem organizace, ve které soudci z lidu pracují, popřípadě ve které jsou sdružení nebo která je pro ně platebním místem; není-li takové organizace, je nutno prokázat výši ušlého výdělku potvrzením

^{*)} Soudcům z lidu, kteří jsou v pracovním poměru, poskytuje náhradu ušlé mzdy (§ 124 zákona č. 65/1965 Sb.) podnik, v kterém jsou zaměstnání (viz § 64 odst. 1 zákona č. 36/1964 Sb.)

^{**)} Členové JZD, členové výrobních družstev, edtokáti apod.

^{***)} § 275 zákoníku práce č. 65/1965 Sb., § 30 až 33 vládního nařízení č. 66/1965 Sb. a vyhláška č. 84/1966 Sb.

^{†)} Vyhláška býv. Státní komise pro finance, ceny a mzdy č. 96/1967 Sb.

místního národního vyporu v obci, ve které má soudce z lidu bydliště.

[²] Není-li možno u soudců z lidu uvedených v § 1 odst. 3 z předloženého dokladu s ohledem na povahu jejich zaměstnání spolehlivě zjistit výši ušlého výdělku, může být náhrada přiznána s přihlédnutím k celkovým poměrům soudce z lidu, nejvýše však částkou 6 Kčs za hodinu a nejvýše částkou 48 Kčs za jeden pracovní den.

§ 3

Hotové výdaje, které vznikly soudci z lidu vykonáváním soudcovské funkce, tj. cestovní výdaje, stravné, nocležné, popřípadě i další výdaje, nahrazují se jim podle předpisů o náhradách cestovních, stěhovacích a jiných výdajů. Hotové výdaje nahrazuje stát. Při posouzení nároku na náhradu těchto výdajů a při určování výše náhrady použije se obdobně předpisů platných pro pracovníky v pracovním poměru.^{†)}

§ 4

Soudcům z lidu přísluší mimo náhradu ušlého výdělku a náhradu hotových výdajů paušální náhrada za každý den jejich jednání ve výši 15 Kčs, kterou poskytuje stát.

§ 5

Vykonáváním soudcovských funkcí se rozumí kromě jednání též účast soudců z lidu na školeních, aktivech a jiných akcích, které mají vztah k funkci soudců z lidu a náleží k jejich úkolům.

§ 6

Náhrada ušlého výděлку a paušální náhrada za jednání je funkčním požitkem podrobeným dani ze mzdy.

§ 7

Nárok na náhradu ušlého výděлку, kterou poskytuje stát (§ 1), na náhradu hotových výdajů (§ 3) a na paušální náhradu (§ 4) musí být uplatněn do 15 dnů od výkonu soudcovské funkce u orgánu správy soudu, pro který je soudce z lidu zvolen.

§ 8

Vyhláška ministerstva spravedlnosti č. 64/1961 Sb., o náhradách příslušejících soudcům, kteří svou funkci vykonávají vedle svého zaměstnání, pozbývá účinnosti pro území Slovenské socialistické republiky.

§ 9

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. března 1970.

Ministr:

Dr. Vašečka v. r.

14

VYHLÁŠKA

ministra spravedlnosti České socialistické republiky

ze dne 20. února 1970

o náhradách příslušejících soudcům z lidu

Ministr spravedlnosti České socialistické republiky stanoví v dohodě s ministerstvem financí České socialistické republiky a Českou radou odborových svazů podle § 64 odst. 2 až 4 zákona č. 36/1964 Sb., o organizaci soudů a o volbách soudců, ve znění zákona č. 156/1969 Sb.:

§ 1

[¹] Soudcům z lidu, kteří nejsou v pracovním poměru,^{*}) hradí výdělek ušlý jim vykonáváním soudcovské funkce stát.

[²] Jsou-li soudci z lidu zaměstnáni v poměru obdobném pracovnímu poměru^{**}) podle zákoníku práce nebo podle jiného zvláštního předpisu, náleží jim náhrada ve výši průměrného výdělku.^{***})

[³] Soudcům z lidu, kteří nejsou v pracovním poměru ani v poměru obdobném pracovnímu poměru, přísluší, pokud jsou výdělečně činní, náhrada ušlého výdělku ve výši stanovené podle průměrného ročního příjmu uplynulého kalendářního roku, jinak místo náhrady ušlého výdělku náhrada výloh vzniklých jim vzhledem k výkonu soudcovské funkce.

§ 2

[¹] Výši ušlého výdělku je nutno prokázat dokladem organizace, ve které soudci z lidu pracují, popř. ve které jsou sdružení nebo která je pro ně platebním místem; není-li takové organizace, je nutno prokázat výši ušlého výdělku potvrzením

^{*}) Soudcům z lidu, kteří jsou v pracovním poměru, poskytuje náhradu ušlé mzdy (§ 124 zákoníku práce) organizace, u které jsou zaměstnáni (§ 64 odst. 1 zákona č. 36/1964 Sb. ve znění zákona č. 156/1969 Sb.)

^{**}) Členové JZD, členové výrobních družstev, advokáti apod.

^{***}) § 275 zákoníku práce č. 65/1965 Sb., § 30 až 33 vládního nařízení č. 66/1965 Sb. a vyhláška č. 84/1966 Sb.

[†]) Vyhláška býv. Státní komise pro finance, ceny a mzdy č. 96/1967 Sb.

místního národního výboru v obci, ve které má soudce z lidu bydliště.

[²] Není-li možno u soudců z lidu uvedených v § 1 odst. 3 z předloženého dokladu s ohledem na povahu jejich zaměstnání spolehlivě zjistit výši ušlého výdělku, může být náhrada přiznána s přihlédnutím k celkovým poměrům soudce z lidu, nejvýše však částkou 6 Kčs za hodinu a nejvýše částkou 48 Kčs za jeden pracovní den.

§ 3

Skutečné výdaje, které soudci z lidu vznikly vykonáváním soudcovské funkce, to je jízdní výdaje, stravné, nocležné, popřípadě i další výdaje, nahrazují se jim podle předpisů o náhradách cestovních, stěhovacích a jiných výdajů. Skutečné výdaje nahrazuje stát. Při posouzení nároku na náhradu těchto výdajů a při určování výše náhrady použije se obdobně předpisů platných pro pracovníky v pracovním poměru.[†])

§ 4

Soudcům z lidu přísluší mimo náhradu ušlého výdělku a náhradu hotových výdajů za každý den jejich jednání paušální náhrada ve výši 15 Kčs, kterou poskytuje stát.

§ 5

Vykonáváním soudcovských funkcí se rozumí též účast soudců z lidu na školení, aktivech a jiných akcích, které mají vztah k funkci soudců z lidu a náleží k jejich úkolům.

§ 6

Náhrada ušlého výdělku a paušální náhrada za účast na jednání jsou funkčními požitky podrobenými dani ze mzdy.

§ 7

Nárok na náhradu ušlého výdělku, kterou poskytuje stát (§ 1), na náhradu skutečných výdajů (§ 3) a na paušální náhradu (§ 4) musí být uplatněn do 15 dnů od výkonu soudcovské funkce u orgánu správy soudu, pro který je soudce z lidu zvolen.

§ 8

Vyhláška ministerstva spravedlnosti č. 64/1961 Sb., o náhradách příslušejících soudcům, kteří svou funkci vykonávají vedle svého zaměstnání, pozbývá účinnosti pro území České socialistické republiky.

§ 9

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. března 1970.

Náměstek ministra:

Dr. Ondřej v. r.